

нута не губейки бодростъ и смѣлость, шѣпне на Киза:

— Дѣ сж пушкитѣ?

— На триесе крачки въ лѣво; да ги донеса ли?

— Играйте и полека-лека отивайте на тамъ. Но предпазливо. . . стой! Назадъ, назадъ къмъ инструмента!

Дивацитѣ сѣкашъ усѣтиха това и отново почнали да надаватъ застрашителни крѣсъци. Потъ облива дебелия Киза.

— Не мога вече, усѣщамъ че скоро ще падна отъ умора, — измърморя той.

— Още малко, — ободрява го Фрицморисъ, — спомнете си вашитѣ близки и потърпете заради тѣхъ. Ами отечеството! Хайде сега, за нашата стара мила Англия!

Богъ знае до кога би траяло това лудо хоро и дали би се спасили нашитѣ играчи. Но когато тѣ вече изнемогвали отъ умора, наблизко нѣйде екналь гърмежъ: единъ отъ офицеритѣ билъ излѣзълъ на ловъ въ планината. Дивацитѣ изтрѣпнали, а нашитѣ приятели се възползували отъ тѣхното забъркване и припнали къмъ пушкитѣ си. Облакъ стрели се изсипалъ отгоре. Тѣ едва се добрали до брѣга и бързо скочили въ лодката. Дивацитѣ не посмѣли да ги преследватъ.

